

L'atropellament i la verborrea

PERE ANTONI PONS

A l'hora de donar-ne l'opinió o de fer-ne algun comentari, costaria trobar una notícia més delicada que la de l'accident de Castelldefels, on un tren va atropellar una trentena de persones que creuaven les vies de l'estació en direcció a la platja, on tenien previst celebrar la revetlla de Sant Joan.

La notícia de l'atropellament de Castelldefels és delicada, naturalment, perquè ja hi han mort tretze persones, perquè una vintena

més han quedat malferides i perquè els rastres de la tragèdia constituïen, segons els testimonis, un horror insuportable: cosos mutilats o desfets i irreconeixibles, sang pertot arreu, trauma i estupor i etcètera. També és una notícia delicada, però, perquè tot indica que les víctimes no varen morir per culpa d'un mal atzar, d'una negligència criminal o d'una injustícia, sinó perquè varen cometre la imprudència d'intentar passar per allà on no era permès.

D'una banda, tot apunta que no seria legítim carregar la responsabilitat del que ha succeït damunt les espatlles d'algun culpable còmodament abstracte: l'administració, per exemple. D'altra banda, però, el sentit de l'oportunitat i el de la decència també aconsellen de no furgar en la ferida dels familiars de les víctimes repetint una vegada i

una altra que tot ha ocorregut a causa d'una imprudència. Cal dir-ho i informar-ne, és clar, perquè és cert i no hi ha volta de full; no crec, però, que sigui convenient -almenys durant els primers dies- insistir o rabejar-se en la idea que tot plegat no ha estat més que un acte incívic que ha acabat cruelment, de la pitjor manera.

Pel meu gust, el més adequat -èticament adequat, vull dir- hauria estat deixar que la policia i els reporters de premsa fessin la seves respectives feines -investigar i cobrir la notícia-, i que mentrestant la gent haguéssim estat a l'espera d'assabentar-nos de com havia anat tot exactament. I, tanmateix, durant les primeres hores de l'endemà de produir-se l'atropellament, totes les edicions digitals dels diaris ja anaven plenes de comentaris de lectors incontinents o precipitats.

Entre aquests comentaris, n'hi havia que, discrets i commoguts, simplement lamentaven la tragèdia i enviaven a l'engròs condols inútils, però també n'hi havia molts -potser la majoria- que es llençaven a donar la seva opinió sobre la feta, sense cap tipus de fonament, sense tenir ni la més remota idea de què estaven parlant, pura especulació gratuïta, simples ganes d'obrir la boca o de picar el teclat.

En l'edició digital d'un dels diaris més seriosos d'Espanya, hi havia fins i tot comentaris perpetrats per persones -algunes fins i tot estrangeres- que ni tan sols havien procurat saber si els passos elevat i subterrani estaven oberts o tancats, si el tren mortal anava a la velocitat reglamentada, si l'estació de Castelldefels està en bones condicions o, al contrari, si és una infraestructura decrepita i deixada de la mà

de Déu, impròpia d'un país civilitzat.

I, tanmateix, el total desconeixement per part dels lectors d'aquest grapat crucial de dades objectives no va impedir-los de dir-hi brutalment la seva, no els va empènyer a estalviar-se l'astracanada. Pitjor encara: ni tan sols va obligar-los a pensar dues vegades si no seria millor matisar l'opinió o, en el millor dels casos, conformar-se a deixar un testimoni contingut, tirant a neutre, de la pròpia tristesa.

Hi ha espais digitals, ho comprovam dia sí i dia també, en què ni la contenció ni el matís no tenen cap raó de ser. Espais en què la verborrea ho inunda tot, i tot ho asfixia i tot ho atropella. Tampoc no és, la veritat, cap sorpresa. Ja fa molt de temps que sabem que Internet és un reflex exacte de la vida. •

Escriptor

Harakiri digital

LLORENÇ VALVERDE

casta i que això no convé gens a les seves aspiracions professionals. Em demana si la puc ajudar a esborrar-se del Facebook, supòs que sense perdre les informacions que hi te emmagatzemades. El cas de la meva amiga no té res d'extraordinari, atès que, ja des dels primers temps dels blogs i xarxes socials, varen començar a sortir casos tant de gent que havia estat acomiadada com d'alumnes de centres exclusius que n'havien estat expulsats per mor d'indiscrecions a les corresponents webs. El fet és que una de les paradoxes d'Internet rau precisament en el fet que, d'una banda, és criticada per la volatilitat del que hi pots trobar i, de l'altra, justament en la dificultat que hi pot haver per esborrar determinades coses, per exemple la pàgina del Facebook de la meva amiga. Dit altrament, sovint passa que no hi ha manera de tornar a trobar una cosa interessant que hi havies vist i, també sovint, no hi ha manera de fer desaparèixer aquella foto desafortunada o comentari inconvenient, que es repeteix i repeteix com l'all cru. D'una banda, hi ha projectes que tenen per objectiu guardar la memòria digital, com ara el de la Wayback Machine i el del patrimoni digital de Catalunya, conegut amb les sigles de **PADICAT** i, de l'altra, projectes que

tracten d'aconseguir la volatilitat temporal dels documents digitals, és a dir que s'autodestruïen al cap d'un temps estipulat i mentre no s'especifiqui el contrari. Són les dues cares de la mateixa moneda i que ens haurien de servir per alertar -especialment els més joves- sobre les conseqüències que poden tenir en el seu futur indiscrecions irrellevants d'adolescència o joventut.

Òbviament, no dic res de tot això a la meva amiga: ja està prou amoïnada ella sola per haver d'escoltar sermons d'aquesta casta i es tracta de treure ferro a la situació. Sempre hi ha l'opció de desactivar el compte de Facebook, la qual cosa no deixa de tenir els seus problemes, atès que la informació queda allà, a disposició dels administradors del lloc social. És així que, inspirat en una frase del correu de la meva amiga, faig una cerca al Google amb "Facebook" i "suïcidi". Certament, no esperava tenir gaire èxit, però trob un lloc web creat per dos artistes italians que té per objectiu facilitar, a aquelles persones interessades, el suïcidi de la seva identitat digital en el Facebook, és a dir, l'esborrament per complet de tota la plana personal d'aquesta xarxa social. Per a aquesta comesa, es varen inspirar en la iconografia samurai per posar nom al lloc web corresponent, Seppukoo, derivat del nom del suïcidi ritual dels samurais japonesos, *seppuku*, també conegut com a harakiri. Ben igual que aquest ritus retorna l'honor perdut al guerrer, el lloc web seppukoo.com tenia

per objectiu "alliberar el cos digital de qualsevol constricció d'identitat, amb la finalitat d'ajudar a descobrir el que passa després de la vida digital i redescobrir la importància de ser algú, per comptes de pretendre ser un altre". Tota una declaració de principis que anava acompanyada de la desaparició de la pàgina del Facebook del suïcida -autoritzada, òbviament, per aquest- i de la consegüent creació d'un lloc per servir la seva memòria, en el qual els amics i coneguts podien deixar testimonis. Ben aviat, milers d'usuaris del Facebook van fer ús d'aquesta provocativa iniciativa, fins al punt que els advocats del Facebook els van obligar a cessar en la seva iniciativa. La qual cosa, a més de demostrar el poc sentir de l'humor de la gent del Facebook, també posà en evidència fins a quin punt es varen arribar a sentir amenaçats per aquesta original -i sembla que necessària- broma. En qualsevol cas, i per si encara no ho sabien, cal tenir molt d'esment amb el que posen al Facebook, en particular, i a Internet en general. Entre d'altres menuderies, des del mateix instant en el qual ho han penjat en deixen de ser propietaris, amb totes les conseqüències que se'n poden derivar. Ben igual que, per exemple, passarà amb aquest escrit després d'haver-lo lliurat a la redacció per ser publicat: deixaré de tenir-ne el control i qualsevol el podrà emprar en contra meu, possiblement en el moment més inoportú. •

Vicerector de la UOC

M'escrivi una bona amiga, antiga col·lega, preocupada pel seu Facebook, vull dir, per les coses que té al seu espai personal d'aquesta xarxa social. Bàsicament, hi ha anat posant totes aquelles coses que anava trobant aquí i allà: articles, enllaços a llocs web i similars. Tot plegat, un poti-poti de coses que configuren una bona part de la seva identitat, especialment la digital. Allà hi queda constància tant dels seus interessos professionals com referències importants per a la seva incipient tesi. Li han dit que això li pot significar alguns inconvenients, atès que està "exposada a les enveges, tafaneries i prejudicis" de tota